

ROMÂNCELE care mișcă lumea

General Manager al unui hotel de cinci stele, fotograf de *food*, consultant pentru mari corporații americane, antreprenor sau... cel mai tânăr maestru *Feng-Shui* din lume. *Cinci românce* cu cariere de succes la *New York* și în inima Asiei, la *Singapore*, demonstrează că „expat” este doar o prescurtare pentru „cetățean al lumii”.

de *Diana-Florina Cosmin*

Fata care mânca cireșe pe PARK AVENUE

Și-a petrecut ultimii 16 ani escaladând, cu infinită perseverență, ierarhiile complicate ale hotelurilor de lux din Manhattan. Pentru româncă Octavia Mărginean, care conduce un hotel newyorkez de cinci stele, „visul american” nu este decât denumirea romanțată a muncii susținute.

de **Diana-Florina Cosmin**

Cu fix 16 ani în urmă, în vara lui 1999, Octavia (acum în vârstă de 35 ani) era studentă la jurnalism în Cluj, făcea figurație pentru Teatrul Național, dădea meditații și se pregătea să dea admitere la a doua facultate, cea de Litere. În paralel, lucra ca dădacă temporară pentru o româncă și un american din New York, care veniseră la Cluj pe perioada verii, împreună cu fetița lor. „Eram extrem de ocupată și aveam lumea la picioare”, își amintește ea. Tocmai atunci, cuplul pentru care făcea babysitting i-a propus să vină în America, timp de un an. „Nu eram convinsă că e cea mai bună idee, dar m-am gândit că nu e un capăt de lume și am plecat”. S-a trezit în Little Neck, New York, fără prieteni, familie și cu un permanent nod în gât. „O vreme, nu puteam s-o aud pe mama la telefon fără să plâng”, recunoaște ea. Cu toate astea, a știut chiar după primele două luni că va rămâne acolo. Zarurile fuseseră aruncate și, deși direcția era complet necunoscută, Octavia simțea tot mai acut că nu are cale de întoarcere: singura opțiune era să reușească. La New York. Și, în grai ardelenesc, s-o facă „așa cum trebe” și nu de mântuială.

Acel prim an printre străini a fost, după cum recunoaște acum, anul în care s-a făcut mare, subit. „Nu știam ce o să fiu, dar eram mare și trebuia să mă comport ca un om mare”, explică ea. „A fost dificil, pentru că în mine locuiește un copil etern, cu un spectru de atenție de șapte minute”. Fiindcă nu mai putea face năzbătii decât jucându-se cu copiii, a petrecut încă cinci ani ca dădacă, devenind cel mai căutat babysitter din zonă. „Copiii ei”,

cum îi numește cu drag, recunoșteau litere, forme, culori, jucau șah la trei ani, se dădeau pe bicicletă și aveau cartele la biblioteca publică. „Nu mă lăsa conștiința să iau bani de la părinți fără rezultate vizibile”, își explică ea performanțele. În paralel, a început să ia ture de seară la un restaurant franțuzesc de tradiție din New York, La Baraka, deschis din 1979 și, în paralel, să lucreze ca barman de sâmbătă la un restaurant italianesc. A fost primul contact cu industria ospitalității.

La scurtă vreme s-a înscris la Sociologie la City University din New York (cu subspecialitate Istorie) și, în paralel, a obținut un job de hostess în cadrul restaurantului Shula's Steakhouse, din cadrul unui hotel din Times Square, care făcea parte din lanțul Starwood. A fost o perioadă care a învățat-o cele mai mari rigori ale eficienței: să-și păstreze notele mari și să-și predea proiectele la timp, să nu întârzie niciun minut la muncă și, mai ales, odată intrată pe ușa restaurantului, să-și mute complet gândurile de la școală la istoria fotbalului american, pe care trebuia să o explice clienților pe care îi așeza la masă în restaurant. După nenumărate CV-uri fără răspuns, trimise tuturor hotelurilor din cadrul companiei, a fost sunată de celebrul St.Regis, care i-a oferit mai întâi un post la recepție. L-a refuzat politicos și a insistat că poate mai mult, ajungând Lobby Manager, numele generic pentru „ambasadorul” VIP-urilor și al celebrităților din hotel.

» La un moment dat, mi-am dat seama că mie îmi place foarte mult să muncesc. Știu că de asta am reușit cu adevărat, pentru că nu mi-e deloc teamă de muncă”

Octavia Mărginean

Foto: Cătălin Opreșcu

Dintr-un amestec de dor și ambiție, în 2009 Octavia s-a întors pentru opt luni în România, dar nu a fost să fie. Cea mai mare dezamăgire a fost să audă că CV-ul ei din America e prea „înflorit“.

După încă un an (în care, după cum își amintește, învățase pe de rost numele tuturor clienților fideli ai hotelului și istoricul lor), s-a deschis postul pe care și-l dorea – Assistant Front Office Manager – și, chiar dacă nu se califica ierarhic („Erau alții care așteptau la rând“), a avut curajul să negocieze dur. „Primisem o ofertă de job de la spa-ul hotelului și le-am spus că îmi dau demisia ca Lobby Manager și accept acea ofertă dacă nu primesc postul de la Recepție“, își amintește ea. „În contrapartidă, le-am propus să mă dea afară în două luni dacă nu mă dovedesc capabilă“.

Curajul a fost apreciat de management, care i-a acceptat sugestia, iar acela a fost momentul precis în care a început să învețe ceea ce, recunoaște ea, nu voia să învețe nimeni: plăți, orare, audit de noapte la sfârșitul activității unei zile, totul în paralel cu munca ei de șefă de tură, dar și cu facultatea, pentru care făcea și cursuri suplimentare, de weekend, ca să termine totul în patru ani. Dormea maximum trei ore, între muncă și facultate, dar știe că acea perioadă de travaliu a fost momentul în care a devenit cu adevărat valoroasă în companie. Nu avea pentru ea decât o jumătate de oră din zi, între 13:00 și 13:30, cât mergea pe jos de la facultate, de pe 68th Street, până la hotel, pe 55th Street, de-a lungul celebrei Park Avenue. „Era cea mai grozavă jumătate de oră din zi“, își amintește Octavia. „Mâncam cireșe și mă gândeam să scriu cândva un memoriu, care să se cheme «Fata care mânca cireșe pe Park Avenue»“.

Nu și-a scris deocamdată memoriile, însă dacă ar face-o acea perioadă ar fi prezentată drept „cei patru ani în care n-a dormit“. Când s-a trezit absolventă, avea brusc prea mult timp liber, după ora 7 seara, așa că s-a apucat, la distanță, de un masterat în Management Hotelier, la Universitatea Babeș-Bolyai din Cluj. În paralel, a evoluat profesional, mai întâi ca directoare de recepție la Soho Grand Hotel, apoi ca Deputy General Manager, până la poziția din prezent, de General Manager la Tribeca Grand Hotel, un hotel cu 201 camere, săli de conferințe și cu propriul cinematograful, așezat în zona din New York unde se desfășoară în luna aprilie celebrul Tribeca Film Festival. Tot acolo, îmi povestește cu mândrie, Robert de Niro are un propriu hotel și restaurant, iar imobiliarele au crescut exploziv în ultimii ani. „Dacă turiștii care vin prima oară în Manhattan sunt atrași de luminile din Times Square“, crede ea, „Cei care vor să vadă cum trăiește cu adevărat un newyorkez vin la noi, în Downtown“.

Ca director general, Octavia conduce o afacere cu venituri de milioane de dolari, răspunde de 200 de persoane și își cunoaște toți angajații. Se ocupă de tot, de la strategia de vânzări și marketing până la bugete, coordonare de proiecte și maximizarea profitului. „La un moment dat, mi-am dat seama că mie îmi place foarte mult să muncesc“, privește ea, retrospectiv. „Știu că de asta am reușit cu adevărat, pentru că nu mi-e teamă de muncă“. A reușit și pentru că a găsit în ea însăși resursele pentru a depăși cele mai grele momente, fără să ceară ajutorul nimănui. „În al treilea și al patrulea an în America am avut o depresie, simțeam că undeva pe drum mi-am pierdut identitatea și nu mai vedeam lumina de la capătul tunelului,

dar nu-mi permiteam să mă duc la psiholog“, își amintește ea. „M-am trezit într-o dimineață și m-am decis că așa nu se mai poate și că eu sunt singura care poate schimba ceva“. Atunci a început introspecția și, recunoaște cu un zâmbet, s-a reinventat de câteva ori de atunci, astfel încât depresia este de mult de domeniul trecutului.

Dintr-un amestec de dor, curiozitate și ambiție, în 2009 s-a întors pentru opt luni în România, la Cluj, dar nu a fost să fie. „Am fost dezamăgită că, în România, mi s-a spus că CV-ul meu din America e prea înflorit“, își amintește ea. „Așa că m-am întors la New York și am decis să-l dezvolt mai mult, să-l «înfloresc» până îi cad florile“. Acasă este, acum, oriunde și peste tot, pentru că prietenii ei sunt toți cetățeni ai lumii. „Într-o vreme aveam un grup format din două clujence, o băimăreancă, o bucureșteancă și o craioveancă“, râde ea. „Ani de zile ne-am întâlnit vinerea în diferite restaurante, pentru a experimenta New York-ul împreună, au fost anii noștri de glorie“. Acum, pentru că aproape toate au familii și copii, se văd de două ori pe an în această formulă, dar prietenia a rămas la fel de puternică.

„Nu sunt convinsă că voi sfârși în New York“, îmi mărturisește deschis. „Sunt o creatură foarte adaptabilă, încerc orice și nu mi-e teamă de eșec, dar nu am deocamdată un proiect mai departe de 2015“. Îmi împărtășește convingerea fermă că a fost un „copil hiperactiv nedagnosticat“ și, dincolo de toți oamenii speciali care au crezut în ea în ultimii 16 ani, de la familia care a angajat-o ca dădacă până la mentorul ei, Tania Getzova de la St.Regis, care a crezut în potențialul ei, știe că povestea ei americană nu s-ar fi întâmplat dacă părinții nu i-ar fi dat permisiunea să plece de-acasă. „Vin dintr-o familie care m-a protejat excesiv și care m-a învățat să fiu cinstită, să investesc în educație, să mă descurc singură și să fiu demnă“. Se bazează doar pe ea însăși și nu poate trăi fără liste și planuri care s-o ajute să-și direcționeze voința de fier moștenită, după cum ea însăși recunoaște, de la mama ei. Împreună, voința și perseverența o fac să termine fiecare listă începută și să definitivezeze riguros fiecare proiect și *wishlist*. „Între voință, determinare și perseverență“, crede Octavia, „doar Cerul este limita“.

Visul românesc

MADE IN USA

A plecat în America la 22 de ani, cu un geamantan plin de ambiții. Șapte ani mai târziu, Diana Doroftei implementează, la New York, programul pe care l-a creat pentru Bank of America, iar volumul ei – „Micuța carte a înțelepciunii românești” - este bestseller pe Amazon. Și totul a început... cu o loterie.

de *Diana-Florina Cosmin*

Prima mea amintire legată de Diana se leagă de o voce caldă, asociată unui număr de telefon cu prefix de America, apărut pe neașteptate pe ecranul telefonului meu. „Bună Diana, am numărul tău de la Anastasia Soare și aș vrea să colaborăm la o carte despre înțelepciunea românească. Ce zici?”. Se întâmpla cu cinci ani în urmă și, recunosc, înainte să ne întâlnim față în față, nu știam la ce să mă aștept de la această față veselă și efervescentă, care nu cunoștea noțiunea de „nu se poate” și care, în doar cinci minute de conversație, îmi împărtășise planuri de viitor cât pentru o viață. Ne-am întâlnit câteva luni mai târziu, la București, și mi-a împărtășit chiar și mai multe planuri, idei, lucruri pe care trebuia neaparat să le facă, prima fiind deja-celebra „micuță carte”. Americanii printre care trăia deja de câțiva ani auziseră de personalități de origine română care au făcut lucruri extraordinare, dar cu toate acestea nu ar fi putut localiza România pe hartă. Diana își dorea din tot sufletul să le ofere esența spiritului românesc, pe înțelesul lor. Asta și un milion de alte lucruri.

Cinci ani mai târziu, volumul ei de „bun-simț românesc tradițional“, care reunește citatele unor mari personalități istorice de origine română, dar gânduri mărunte ale unor jurnaliști, celebriități și autori contemporani, s-a vândut în mii de exemplare pe Amazon.com. În ciuda siguranței depline pe care mi-a inspirat-o la întâlnire, mi-a recunoscut că se înarmase sufletește pentru criticile și eventualele cârcoteli care aveau să urmeze. Dacă au fost, au fost puține însă, și n-au contat. După șapte ani de America, a scăpat de cel mai păgubos element al tiparului de gândire est-european: nevoia de a le face tuturor pe plac.

„Am încercat să nu mă americanizez prea mult, dar nici să continui viața cu rigiditatea mentalității românești“, îmi explică ea acum. „Mă văd mereu împărțită între două continente, încercând să clădesc poduri mai solide între cele două culturi“. De altfel, dacă ar putea „importa“ în România un singur lucru din societatea americană, acela ar fi „I can“, iar de la noi către americani ar duce „cei șapte ani de acasă“ și principiile familiei tradiționale. „Disfuncționalitatea familiilor americane a fost cea mai mare dezamăgire pe care am trăit-o aici“, recunoaște ea. „Lucrul acesta m-a învățat să-mi onorez și mai mult familia și să realizez cât de norocoasă am fost“.

Începutul visului ei american a fost în 2007, pe când era studentă în primul an la Finanțe-Bănci în Iași și a decis să plece pe durata verii cu „Work & Travel“. Cele trei luni petrecute peste Ocean i-au dat aripi și o încredere fantastică în propriile forțe, iar la întoarcerea acasă s-a înscris direct la „Loteria Vizelor“. „Fără mari speranțe în ipotetica rezidență“, recunoaște ea. Un an mai târziu, afla că a câștigat loteria și, brusc, avea de ales între trei căi total diferite: un job într-o bancă din România, un internship într-o companie din Anglia și o rezidență americană proaspăt câștigată, dar care nu-i garanta absolut nimic. A ales America. „Cu un geamantan în mână, am pornit să-mi scriu istoria“, rememorează ea, cu rezonanță cinematografică.

Deși își iubește actuala viață la New York, nu cosmetizează nimic din greutățile prin care a trecut. De la dorul mistuitor de casă, până la diferența fundamentală între America pe care o descoperise ca turist și cea care tocmai o accepta ca rezidentă. „La început am simțit că singura modalitate prin care mă pot integra și pot fi acceptată este să fiu ca ei“, recunoaște ea. „Așa că am încercat din răspuțeri să vorbesc, să mănânc și să gândesc ca ei“. Să se comporte la fel și să pară firească în ritmul ameteitor al vieții americane, totul din teama de a nu rămâne în urmă, de a nu ține pasul. Și-a dat

seama rapid că, deși raționamentul ei o făcuse ușor integrabilă în societatea americană, o făcuse și nespuse de nefericită, așa că s-a lecutit pentru totdeauna de „mimetism“. „Primul an în America m-a învățat că e absolut OK cine sunt și că eu, fata de 22 de ani din România, eram suficientă proiectelor mele și viitorului meu“.

Primul job din America a fost ca Office Manager la Leadership Alliance, o firmă de consultanță strategică și managerială pentru companii din topurile Forbes și Fortune. Timp de doi ani, și-a depășit propriile așteptări, învățând tot mai mult despre afacerile americane, dar și despre tipologii umane. Și mai ales despre dificultățile interacțiunii cu bărbații din lumea business-ului și despre diplomația necesară depășirii unor asemenea momente. „S-a întâmplat cândva ca un corporatist cu titlu impresionant să-mi ceară expres să vorbească cu un BĂRBAT care să-i rezolve problema, chiar dacă și eu puteam face același lucru în cel mai scurt și productiv timp posibil“, rememorează ea. Tot din dificultăți a învățat aproape totul despre negociere și eficiență, iar următorul pas firesc a fost de Operations Manager, titlatură care presupunea participarea activă în conferințe de strategie și leadership pentru primele 100 de companii americane, întâlniri cu clienți din toată lumea, traininguri și bootcamp-uri.

La un moment dat, elaborând rapoartele de feedback după fiecare eveniment, a observat o temă recurentă: participanții, investitori financiari, își doreau să poată continua procesul de învățare și după ce plecau de la conferință. „Practic, își doreau acces la cunoștințe oricând și oriunde“, explică Diana. Inspirată de această concluzie, s-a înscris la Wharton Business School (din cadrul Universității Pennsylvania), a început să citească zeci de cărți și să pună lucrurile cap la cap. „Ceea ce investitorii își doreau era o platformă, privată și securizată, de educație online, pe care ei să o poată accesa de oriunde și oricând“, sintetizează ea. Cu încredere și aplomb, le-a propus ideea celor de la Bank of America/Merril Lynch, dând practic naștere jobului său din prezent, de eLearning Project Manager.

„Am lucrat un an de zile doar pentru a primi undă verde de la ei“, explică ea. „Am lucrat zi și noapte, iar procesul a fost asiduu și fiindcă lucram cu oameni de pe trei continente – India, America și Europa (România) – iar eu trebuia să coordonez echipa și să fiu sigură că totul se întâmplă la timp“. Proiectul funcționează cu succes de mai bine de un an de zile, iar cea mai mare bucurie, dincolo de satisfacția de a se ști un „nod de legătură“

între o echipă extraordinară de traineri și sutele de investitori financiari din America, este sentimentul de a fi reușit în locul în care visează oricine: la New York. Mai mult chiar, a aflat de curând că platforma ei a intrat în primele trei „Best Business Solutions“ aprobate de către bancă. „Sincer, și eu mă minunez câteodată cum o fată din provincie a reușit să ajungă să facă astfel de lucruri“, recunoaște ea, cu modestie sinceră. „Sunt recunoscătoare în fiecare zi și fiecare succes mă determină să pun capul în pământ, să mulțumesc, să muncesc și să visez mai sus“.

Cu atât de multe vise împlinite, se cere o listă nou-nouță, mai ales după ce Diana a devenit, oficial, cetățean american, iar mentorii ei din prezent sunt nume precum Richard Nelson Bolles, autorul bestseller-ului „What Color is Your Parachute?“, și soția acestuia. „Sunt oameni care mă susțin și cred în mine mai mult decât cred eu uneori“, zâmbește ea. Tot New York-ul a învățat-o că e perfect în regulă să se reinventeze la fiecare câțiva ani, să devină exact cine își dorește și să fie nespuse de liberă.

Tocmai pentru că învață atât de multe în fiecare zi, nu exclude ideea întoarcerii în țară la un moment dat, pentru a-și face o afacere sau a gestiona un proiect creativ care să-i inspire pe tineri. Peste Ocean și-a cristalizat un grup mic de prieteni buni (plus foarte multe cunoștințe), iar imaginea ei despre modul în care americanii se raportează la relații interumane i-a devenit clară în urma discuției cu o colegă de muncă. „Mi-a explicat că europenii sunt ca nucile de cocos, e greu să le spargi coaja, dar dacă reușești, interiorul este aromat și zemos“, râde ea. „Americanii, în schimb, sunt ca piersicile: suculente și gustoase la început, dar când dai de sămbure e foarte greu să-l spargi“. Altfel spus, europenii te acceptă greu ca prieten și se deschid în fața ta după multă vreme și multe probe trecute, în timp ce americanii se împrietenesc ușor, dar te lasă cu greu să le intri în suflet.

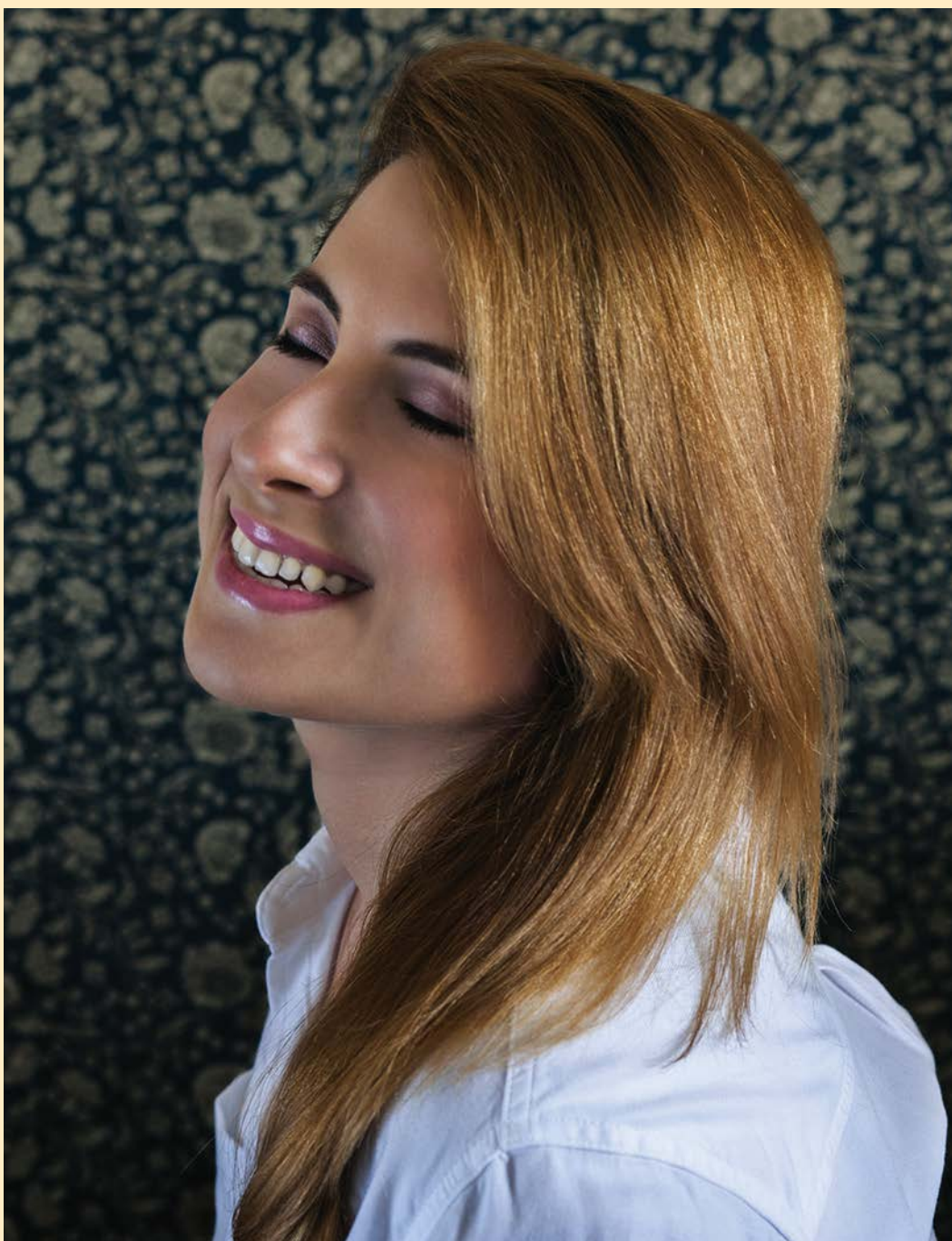
„La final, colega mea m-a întrebat cum am reușit să mă transform dintr-o nucă de cocos într-o piersică“, își amintește Diana. Apoi zâmbește larg: „Atunci am realizat că nu m-am transformat, de fapt, niciodată, doar am învățat cum să fac o salată de fructe gustoasă și pe placul tuturor“.

Conectoarea DE LIBERTĂȚI

Iubește științele exacte, dar face un masterat în fotografie în Atlanta. S-a încăpățânat să cucerească România, dar munca ei a ajuns să fie apreciată peste Ocean. Gabriela Iancu și-a imaginat o lume care să-i ia în serios viziunea și a descoperit-o departe, printre străini.

*de Diana-Florina
Cosmin*

„**N**e pare rău, nu vă putem angaja fiindcă experiența dumneavoastră nu este relevantă pentru România“. Dacă și-ar transforma vreodată aventura americană într-o carte, în mod sigur aceasta ar fi propoziția cu care Gabriela și-ar începe povestea. În fond, totul a pornit de la un șir de uși închise cu zgomot, unele chiar trântite de-a dreptul peste speranțele ei de studentă de 22 de ani, proaspăt întoarsă după doi ani de studiat Comunicare Digitală la Strasbourg și respectiv de stagiu la Ministerul Muncii din Franța. Cu insistență și tenacitate, a încercat la vremea respectivă să-și convingă colegii, profesorii și potențialii angajatori că experiența ei internațională nu a fost nicidecum o vacanță prelungită. Fără folos, însă. „Ieșirea mea peste hotare echivala, pentru ei, cu excursii pentru plăcere și nu cu integritate academică“, îmi explică ea. „Ceea ce știau ei era mai bun, mai practic și mai testat decât orice aș fi putut să descopăr eu în experiențele mele“.

” **Momentele cele mai grele din viața mea au fost cele în care a trebuit să renunț să mai sper că pot să mă întorc definitiv acasă. Nu mi-am renegat niciodată identitatea, dar nici nu am căutat să fac astfel încât fiecare țară prin care am trecut să fie «România»...**

Gabriela Iancu

Fascinată de universul nou-descoperit în Franța, în special de marketingul informației digitale și de platformele creative, Gabriela se întorsese cu o altă viziune asupra lucrurilor pe care le studia la școală, respectiv informatică economică și comunicare digitală. „Am înțeles acolo că orizonturile îmi sunt deschise în afara meseriilor tradiționale“, explică ea.

Cu toate acestea însă, în țara ei i s-a repetat încontinuu, cu o insistență pe care n-o va uita niciodată, că nu poate fi angajată fiindcă „nu există siguranța că va rămâne în țară“, „pentru că nu a mai lucrat în România“ sau pentru că „experiența din afară nu este nicidecum relevantă“. Reticența vădită a celor din jur a aruncat-o în direcția diametral opusă, care s-a dovedit a fi și cea corectă. „M-au făcut să îmbrățișez ideea de a căuta un loc în care tot ceea ce realizasem până la acea vârstă să conteze“, explică ea. „Incapacitatea constantă a românilor de a nu mă accepta a fost, însă, foarte dureroasă pentru mine“.

Un an mai târziu, la nici o lună după ce aplica pentru un job în IT, Gabriela era deja în Cehia, angajată la IBM, într-o cultură complet nouă, cu oameni complet necunoscuți, dar cu un sentiment de stranie și inexplicabilă familiaritate.

„Să fiu singură printre străini mi s-a părut infinit mai ușor decât să fiu în țară, printre semenii care nu mă pot înțelege“. A rămas în Cehia patru ani, înainte să-și ia inima în dinți și să aplice, în 2013, la un masterat într-un domeniu pe care îl redescoperise cu emoție: fotografia.

„Tatăl meu picta și, odată cu trecerea lui în neființă, am simțit un imbold acut să îmi urmez acest vis“, explică ea. Deși s-a imaginat de mică în postura de artist, ceea ce singură numește „o înclinație pasională“ pentru numere a determinat-o să studieze economie și informatică și să-și facă un job din găsitul de soluții la probleme care cer răbdare, organizare și analiză. „M-am simțit mereu ca un mediator între partea tehnică și cea artistică și le-am folosit pe amândouă, interdisciplinar, la maximum“.

Totuși, odată cu pierderea tatălui ei, și-a amintit că motto-ul ei dintotdeauna fusese că „nimic nu se întâmplă dacă nu-ți permiți să visezi“, așa că și-a dat voie să se imagineze din nou artistă, chiar și fără a avea vreo pregătire formală în domeniu. A creat un blog numit „What Liberty Ate“(whatlibertyate.com),

pentru a-și consemna gândurile legate de libertatea de a fi așa cum dorești și de curajul de a-ți exprima convingerile artistice. Cu un portofoliu format din cele mai bune fotografii de pe blog, obținute dintr-un proces fotografic intuitiv și autodidact, a reușit să obțină o bursă la Savannah College of Art and Design (SCAD) din Atlanta. I s-a oferit un fellowship grant pe baza meritelor academice, în valoare de 24.000 de dolari, precum și un grant suplimentar, de încă 10.000 de dolari, oferit studenților de succes. „Așa am descoperit că sensul pe care îl dau lumii din jurul meu, prin arta pe care o creez, este foarte apreciat aici“, zâmbește Gabriela. A intrat în legătură cu redactori de la reviste precum Southern Living, Atlanta Magazine sau cu postul HGTV, oameni care i-au apreciat viziunea diferită și atipică și au susținut-o în demersul ei artistic. Lumea din imaginația ei exista cu adevărat, doar că nu acasă, ci la mii de kilometri distanță, peste Ocean.

În prezent, ca studentă în al doilea an la SCAD, Gabriela își pregătește absolvirea, în paralel cu activitățile de asistent universitar și „peer tutor“ care oferă asistență academică studenților în toate ariile legate de fotografie și software creativ. Când nu e la facultate, lucrează la proiecte care abordează imaginea fotografică într-un mod neconvențional și care se inspiră, paradoxal, tocmai din cultura tradițională românească. „Sunt teme contemporane largi, dar personale, în care mulți se pot regăsi“, explică ea. „Vreau să dau curaj celor care se simt descurajați în creația artistică, să creadă în visul lor și să știe că există sprijin și dincolo de puncte de vedere închise sau demodate“.

Privind înapoi la toate locurile în care a trăit și joburile pe care le-a avut, Gabriela simte că conectat cu puncte invizibile toate experiențele de până acum, astfel încât cărarea să o aducă exact în punctul care i se potrivește cel mai bine. „Am avut un drum atipic, creat pe măsura aspirațiilor mele“, crede ea. Exact ca în cărțile cu jocuri din copilărie, când trebuia să trecem creionul printr-o serie de puncte numerotate, astfel încât strădania noastră să transforme o mare de puncte aleatoare într-o imagine clară și concretă. O întrebare stăruie, însă: mai poate România să fie „acasă“? „Momentele cele mai grele din viața mea au fost cele în care a trebuit să renunț să mai sper că pot să mă întorc definitiv acasă“, recunoaște Gabriela. „Nu mi-am renegat niciodată identitatea, însă nici nu am căutat să fac astfel încât fiecare țară prin care am trecut să fie «România»“.

Un lucru știe sigur: dacă acasă se simțea neînțeleasă, în America a simțit taman contrariul. „Brusc, nu era o persoană care să-mi înțeleagă gândurile, perspectiva și trăirile artistice, ci o infinitate de persoane“, își amintește ea. „Am crescut în primele două luni cât alții în zece, fiindcă Statele Unite au fost țara în care am auzit de cele mai multe ori «Da, sigur că se poate»“. Și, indiferent unde ar fi casa adevărată a sufletului ei, așa ceva nu se uită niciodată.

Frumusețe

DE NEW YORK

Vine dintr-o familie care a luat viața de la capăt în America, după Revoluția din '89, iar „acasă” este acum metropola tuturor posibilităților, New York. Cu o carieră de succes în lumea cosmeticelor de lux, Andreea Diaconescu se străduiește să joace rolul de ambasador al spiritului românesc.

de Diana-Florina Cosmin

Salata de vinete. Categorie. Dacă ar avea o baghetă magică prin care să creeze, instataneu, o „oază” de România în America și viceversa, Andreea ar „teleporta” din țara noastră neașa salată de vinete. „Aș aduce-o în fiecare colț din America” râde ea, „și aș aduce și spiritul puternic de familie al românilor, care reprezintă un exemplu extraordinar pentru copiii lor”. Copiii români cresc cu ideea că legăturile de familie sunt fundamentale și impenetrabile, un lucru pe care Andreea îl consideră sănătos pentru societate. A avut exemplul mamei ei, care s-a decis să părăsească România la doi ani după Revoluție, din dorința de a le oferi Andreei (pe atunci în vârstă de 12 ani) și fratelui ei, în vârstă de 16 ani, o viață cu mai multe posibilități. „Mama este cea mai mare inspirație din viața mea”, recunoaște Andreea. „A lăsat în urmă tot ce cunoștea în România, ca să meargă cu doi copii în străinătate și să înceapă de la zero”. A învățat engleza singură, s-a dus la facultate și și-a luat masteratul, iar acum 15 ani și-a fondat propria companie de imobiliare. „Mama m-a învățat să fiu tare, să știu când să-mi folosesc inima și când să mă lupt”, zâmbește ea.

Andreea recunoaște, însă, că începuturile au fost dificile chiar și pentru ea, ca adolescentă de 12 ani. Avea senzația stranie că nu-și găsește locul, că totul este altfel și că obiceiuri care păreau absolut normale în România par aici complet ciudate. I-a luat câteva luni de engleză intensivă și de reajustare sufletească pentru a înțelege regulile noii ei lumi, dar odată însușite, a devenit una de-a lor. Crescând în spiritul american al muncii și al antreprenoriatului, a început de la 15 ani să lucreze după ore la biroul de avocatură din Philadelphia, unde era pe atunci angajată mama ei. Îndosaria acte și îndeplinea diferite sarcini administrative, dar a fost experiența care a învățat-o cu adevărat valoarea banului. „Cu primul meu salariu mi-am cumpărat o rochie și a fost rochia mea favorită pentru mulți ani”, zâmbește ea. Își amintește cum mergea spre birou, printre oameni grăbiți și ocupați, și era fericită că are la rândul ei un loc spre care să se grăbească. „Mergeam și mă gândeam la ce anume aș vrea să fac în viață și la posibilitățile nelimitate pe care le oferă această țară”, își amintește ea.

Dorindu-și să lucreze pentru un brand de modă sau o casă renumită, imediat după absolvirea facultății de International Business & Marketing Andreea s-a angajat ca stilist la un concept-store foarte șic de pe 5th Avenue, fermecătorul „Henri Bendel”. A fost o perioadă în care a interacționat cu clienți din toată lumea, învățând aproape totul despre arta prezentării produselor, dar în același timp a devenit tot mai interesată de munca din spatele teșghelei și de activitatea departamentelor de strategie. „Atunci am decis că, orice aș face în viață, vreau să fiu eu cea care face strategia, să fiu creierul din spatele deciziei”, își amintește ea. A schimbat macazul, devenind Marketing & PR Assistant pentru „Henri Bendel”, iar după câteva luni, când a apărut la orizont postul de Account Executive pentru un brand de bijuterii numit „Alex and Ani”, Andreea a fost pe fază. Noua experiență a adus-o pe radarul unor branduri de talia retailerului de lux „Nordstrom”, însă, paradoxal, jobul ei de vis nu i-a adus și satisfacția profesională pe care o visase.

A fost nevoie de un nou job, la brandul de produse cosmetice „Bliss”, pentru ca Andreea să aibă, în sfârșit, momentul ei de revelație. Din prima zi la Bliss, unde s-a ocupat de o linie de produse pentru îngrijirea tenului, a știut că și-a găsit vocația. În paralel, a început să colaboreze la dezvoltarea conceptelor SPA din cadrul noilor hoteluri „St. Regis”, iar pasiunea ei pentru industria frumuseții a devenit o poveste de dragoste în toată regula.

În CV-ul ei și-au mai făcut loc, în timp, experiența de director de marketing al companiei de produse de îngrijire a părului Warren-Tricomi, apoi cea de director de *licensing* și responsabil de dezvoltarea liniilor de cosmetice ale celebrităților, iar momentul care a schimbat total regulile jocului a venit odată cu telefonul primit de la Calvin Klein. Rapid, Andreea s-a trezit responsabilă de Global Marketing pentru faimosul brand cu o cifră de afaceri de aproape 400 de milioane de dolari anual, iar cei trei ani petrecuți în cadrul firmei-mamă Coty au reprezentat cea mai bună școală de business și marketing. „În acea perioadă, Calvin Klein a fost prioritatea numărul unu în cadrul Coty, așa că toți ochii erau pe mine”, recunoaște ea. „Am învățat să fiu *cool* sub presiune, să lucrez extrem de repede și să nu fac rabat de la detalii”.

De câteva luni, Andreea s-a întors la o iubire mai veche: produsele pentru îngrijirea tenului, în postura de Global Skincare Manager al Estée Lauder. Fișa postului ei include totul, de la analiza pieței și detectarea nișelor încă neexploatate, până la colaborarea cu echipa de cercetare și dezvoltare, testarea noilor formule, crearea ambalajelor produselor și coordonarea activității de PR, publicitate și comunicare digitală. „Este un proces complet, la 360 de grade, care începe cu o idee și se termină cu o lansare”, explică ea. Și, pentru că România are încă un loc special în sufletul Andreei, o parte din timpul ei liber merge către MARA SOCIETY, o organizație de binefacere cofundată în 2010 alături de alte trei românce din New York, al cărei scop este să sprijine diferite organizații caritabile din România. Practic, cele patru prietene organizează spectacole și manifestări culturale românești la New York, promovând cultura românească și apoi donând sumele încasate.

Dacă salata de vinete ar fi darul imaginar al Andreei pentru patria ei adoptivă, din America în România ar aduce, în contrapartidă, optimismul și convingerea că poți să faci absolut orice vrei, cu condiția să fii perseverent și să-ți pui mintea la contribuție. „Americanii au în cultura lor convingerea neștirbită că poți obține orice, prin muncă susținută”, crede ea. „Că puterea este în mintea ta”. De aceea și-a și dorit atât de mult să ajungă din Philadelphia la New York, după terminarea facultății, deși nu îi era foarte clar în minte ce carieră și-ar dori să urmeze. Și, chiar dacă a avut o perioadă în care s-a simțit deabusolată, viața i-a confirmat că răspunsurile vin atunci când ai curajul să faci primii pași în necunoscut. „Mi-era teamă că niciodată n-o să-mi găsesc o carieră de care să mă îndrăgostesc, iar când colegile mele erau promovate, eu mă simțeam pierdută, ca și cum aș fi ratat ultimul tren”, își amintește ea. „M-am simțit frustrată, dar n-am vrut să renunț până când nu-mi găsesc jobul dorit și l-am găsit până la urmă!”. Apoi zâmbește, cu siguranța de sine a omului ajuns, în sfârșit, în locul care i se potrivește cel mai bine: „Când îți place cu adevărat ceea ce faci, nici nu se simte că muncești”.

Mic tratat despre LEGIILE VIETII

A studiat arhitectura la București, dar a ajuns să țină prelegeri la congresele internaționale de Feng-Shui din Singapore, Australia și Shanghai. Cum a ajuns o româncă să inoveze într-o străveche știință rezervată orientalilor?

de *Diana-Florina Cosmin*

Mignonă, cu ochi mari și un zâmbet imens, Cristina Groza pare, la prima vedere, deosebit de fragilă și de sensibilă, având ceva din delicatețea de porțelan a asiaticelor. E un lucru care, îmi mărturisește râzând, a ajutat-o puțin în momentul în care a intrat pentru prima dată în universul Feng-Shui, pentru că trăsăturile ei par să aibă, nativ, un strop din misterul fizionomiilor orientale.

Aventura ei asiatică a început, însă, cu zece ani în urmă, când ideea optimizării spațiului după principii clare de analiză matematică și calcul i-a trezit curiozitatea tinerei absolvente de arhitectură. A fost fascinată să descopere că o denumire care la acea vreme le părea românilor exotică și ezoterică deopotrivă – „Feng-Shui“ – se bazează, de fapt, pe enorm de multe reguli matematice, verificate și transmise din generație în generație de mii de ani. Convinșă că științele orientale ale armonizării spațiului se îmbină perfect cu pasiunea ei pentru arhitectură, Cristina a investit mii de euro în cursuri de perfecționare și călătorii în Singapore, Hong Kong și Thailanda, pentru a obține un atestat din partea Asociației Internaționale de Feng-Shui.

După zeci de cursuri, dar și proiecte Feng-Shui semnate în toată lumea, din Ungaria, Spania și Austria până în Australia și Singapore, la vârsta de 33 de ani (în prezent are 36), româncă a devenit cel mai tânăr maestru Feng-Shui din lume. De atunci încolo, face naveta între București și...toate colțurile Asiei, unde participă la congrese internaționale alături de marii specialiști Feng-Shui. „Dincolo de rolul meu de specialist, mă bucur că sunt, indirect, și un ambasador al țării mele“, recunoaște Cristina. Faptul că un arhitect dintr-o țară fără nicio tradiție privind această știință ține prelegeri de Feng-Shui cot la cot cu Mari Maeștri de renume, precum Raymond Lo,

Tan Khoon Yong sau Vincent Koh, reprezintă dovada clară că pasiunea investită în studiu și perfecționare continuă să dă roade, indiferent de circumstanțe sau bariere geografice.

De tot atâta timp, Cristina ține și cursuri de formare în Feng-Shui și Astrologie Chineză, imaginea acestor științe schimbându-se radical în ultimii ani în conștiința românilor. Dacă prin 2005 se străduia să le explice oamenilor că „Feng-Shui“ nu este ceva făcut la întâmplare, pe intuiție, fler sau percepții de energii și aure, ci rezultatul unor complicate raționamente matematice, personalizate pe fiecare spațiu în parte, în prezent receptivitatea a crescut, ca și interesul oamenilor. Din lucrul cu proprii ei cursanți, Cristina a venit și cu o idee ambițioasă, care i-a surprins chiar și pe profesorii ei din Asia. Momentan, este primul și singurul maestru de Feng-Shui din lume care a inițiat programe de pregătire în Feng-Shui pentru adolescenți, cel mai tânăr „student“ având vârsta de nouă ani în momentul participării la cursuri.

„Nu e vorba doar de a pregăti viitori specialiști în domeniu“, explică ea, „ci de a-i învăța pe tineri să se ghideze mai cu folos în viață și să fie conștienți din timp de potențialul din ei și din tot ceea ce îi înconjoară“. Până la finalul acestui an, Cristina urmează să lanseze și prima ei carte, cel mai probabil la Congresul Internațional de Feng-Shui din Shanghai, în paralel cu prelegeri, cursuri și proiectele de Feng-Shui pe care le semnează atât în România, cât și în alte părți ale lumii. Mediul de business se deschide și el tot mai mult către această știință, iar dintre proiectele semnate alături de Maestrul Raymond Lo, în Singapore, Thailanda sau China, majoritatea a avut drept clienți corporații sau lanțuri de magazine. Printre marii adepți ai Feng-Shui-ului se numără însă, de ani de zile, oameni de business precum Steve Wynn, care a construit celebrul Hotel Bellagio din Las

Vegas după principii Feng-Shui, sau Donald Trump, cu al său Trump Tower de pe 5th Avenue, compartimentat după specificațiile consultantului său Feng-Shui.

Deși ideea de Feng-Shui m-a intrigat dintotdeauna, recunosc că am avut, o vreme, micile mele dubii pe această temă, dileme firești care apar în momentul în care ne aflăm în fața unui domeniu complet necunoscut. Ca și în cazul Cristinei însă, descoperirea matematicii din spate mi-a relaxat preconcepțiile și m-a făcut să încerc să înțeleg mai bine mecanismele din culise. De aceea mi s-a părut cu atât mai relevant să am ocazia să dialoghez și cu Mark Tan, fiul Marelui Maestru Tan Khoon Yong, unul dintre specialiștii Feng-Shui cu care Cristina lucrează de ani de zile în Singapore.

La întrebarea mea, legată de prima impresie pe care i-a lăsat-o o tânără româncă dornică să performeze în Feng-Shui, Mark mi-a răspuns cu un zâmbet aproape la fel de larg ca al Cristinei. „Trebuie să recunosc că interesul Cristinei în Feng-Shui a fost ceea ce m-a intrigat de la început și continuă să mă intrigue”, recunoaște el, „dar cred că succesul ei este bine-meritat, ca al tuturor oamenilor care fac eforturi și investesc timp și energie să fie tot mai buni la ceea ce fac”.

Această perfecționare continuă, ca și răbdarea de a înțelege și studia cu adevărat, până în cele mai mici detalii, orice lucru care te interesează, stă de altfel la baza științelor orientale. „Feng-Shui este un concept asiatic bazat eminent pe ciclicitate”, explică Mark, „pentru că absolut totul, de la natură până la factori economici și politici, urmează o mișcare ciclică”. Dacă Soarele răsare și apune de la începutul vremurilor, iar sezoanele se succed în aceeași secvență pentru eternitate, și viața are ciclurile ei, al căror studiu este aprofundat și perfecționat în Asia de milenii întregi. „Rolul acestor științe este să ne ajute să înțelegem care este ciclul vieții în care ne aflăm în fiecare moment și, în consecință, să ne pregătim mai bine pentru lucrurile care ni se întâmplă”, crede el. „Când înțelegi foarte bine aceste principii, ești capabil să le folosești în favoarea ta în fiecare moment, iar Cristina se pricepe de minune la acest lucru”.

